

Arrest

nr. 237 421 van 24 juni 2020
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116 bus 6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. KIWAKANA in opvolging van advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren te Luanda op 23 september 1979. Na uw geboorte woonde u enkele jaren bij uw moeder in Cacuaco (Luanda). Vervolgens woonde u een tiental jaar bij uw oudere zus F. in Hoji Ya Henda. U ging naar school tot u 15 jaar oud was, waarna er geen geld meer was om uw inschrijving te betalen. U ging opnieuw bij uw moeder in Cacuaco wonen en kreeg twee kinderen met E., met wie u echter nooit samenwoonde. In 1999 werd uw zoon J.E. geboren en in 2007 uw dochter F.C.F..

Toen u een mentale stoornis kreeg nam uw moeder u regelmatig mee naar de kerk om te bidden, in de hoop de ziekte te verdrijven. De pastoor legde uit dat u behekt was en dat er slechte geesten in u zaten. U kwam op straat terecht waar u amper gekleed naar eten zocht in vuilnisbakken, terwijl u beschimpt werd door omstaanders. De vader van uw kinderen nam uw kinderen mee van bij uw moeder, toen hij ontdekte dat u mentaal ziek was. Uiteindelijk werd u van straat gehaald en in huis genomen door M.. Zij zorgde dat u behandeld werd en na lange tijd bij haar werd u beter. U mocht vervolgens bij haar aan de slag als huishoudhulp, wat u enkele jaren deed. Eén van uw mannelijke collega's, de tuinman, verkrachtte de dochter van M.. M.'s man schoot hem dood in uw bijzijn. Hij wilde u ook vermoorden, maar M. weerhield hem hiervan en trachtte hem te overtuigen dat u met de zaak niets te maken had. Haar man sloot u tenslotte op in de kelder, waar u verschillende maanden doorbracht. Op gegeven moment vertrok het gezin op reis, waarbij u werd achtergelaten in de kelder, met amper iets te eten. Na een maand ongeveer kwam J. langs, een vriend des huizes die gevraagd was een oogje op het huis te houden tijdens hun afwezigheid. Hij liet u vrij en bracht u onder in een huis waar u in totaal ongeveer wekelijks verbleef. Dagelijks kwam er een arts langs om u uw medicatie te brengen. Er kwam ook iemand foto's nemen. Op 10 april 2017 reisde u met J. naar België, u kwam dezelfde dag aan en diende u op 12 april 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde instanties.

Op 30 januari 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2019 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) tegen de beslissing van het CGVS. **Op 22 mei 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (zie arrestnr. 221558).**

Om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen legde u volgende documenten neer:

(1) een familieplanningsboekje op naam van T., (2) 4 medische attesten met betrekking tot de opvolging (in België) van uw medicatie uitgereikt door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St-Martin Dave) dd. 9 juni 2017, 27 juni 2017, 25 juli 2017 en 22 september 2017, (3) een geneesmiddelenvoorschrift op naam van T. opgesteld door Dr. Roland Ph. dd. 23 mei 2017 te Godinne, (4) 2 psychologische attesten opgesteld door R.E.R. (psycholoog) te Namen op 22 september 2017 en 15 november 2017, (5) een psychiatrisch verslag opgesteld door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St-Martin Dave) dd. 15 februari 2019, (6) een medisch attest op naam van T. opgesteld door Dr. T.T.M.D. (C.H. Dinant) dd. 21 februari 2019, (7) een medisch attest op naam van T. opgesteld door Dr. Wittorski (C.H. Dinant) dd. 21 februari 2019, (8) een geneesmiddelenlijst op naam van T. opgesteld door Pharmacie B Roland sprl te Yvoir en (9) een rapport genaamd Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment gepubliceerd door Asylos in juli 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit medische verslaggeving die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat u aan mentale problemen lijdt en hiervoor medicatie neemt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en er werd bij de beoordeling van de elementen in uw dossier rekening gehouden met het gegeven dat u, volgens uw verklaringen, op bepaalde momenten in uw verleden geen toegang had tot medicatie, wat een verklaring kan zijn voor incoherenties in uw verklaringen over die momenten waarop u geen toegang had tot medicatie. Dit doet echter geen afbreuk aan onderstaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door uw familie en door de man voor wie u werkte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24, 25), nadat u getuige was van de moord die de man pleegde op de verkrachter van zijn dochter (CGVS p. 10).

U stelt dat u door uw familie werd achtergelaten (zie CGVS p. 10, 12, 16, 24) omwille van uw mentale problemen, waarna u op straat leefde en uit vuilnisbakken at (CGVS p. 10). Een vrouw, M. genaamd, nam u in huis, zorgde dat u medicatie kreeg voor uw psychische problemen en toen u na lange tijd hersteld was, gaf ze u werk als huishoudhulp (CGVS p. 10). U werkte (en woonde) ongeveer tien jaar bij haar (CGVS p. 10). Desondanks, toen u gevraagd werd naar andere plaatsen waar u gewoond had, tenzij bij uw moeder of bij uw zus, stelde u nooit elders gewoond te hebben. Gevraagd wat u deed, toen u bij uw moeder woonde, stelde u dat u niets deed. Gevraagd of u iets deed om geld te verdienen antwoorde u ontkennend. Opnieuw gevraagd of u dan nooit werkte, bevestigde u nooit gewerkt te hebben. Pas wanneer u voor een vierde keer gevraagd wordt naar uw bezigheden, stelde u dat u wel degelijk als huishoudhulp gewerkt heeft. (CGVS p. 9.) Het is opvallend dat u aanvankelijk lijkt te vergeten dat u jarenlang als huishoudhulp gewerkt heeft, terwijl de gebeurtenissen tijdens deze tewerkstelling juist geleid hebben tot uw vertrek uit uw land (CGVS p. 10, 11). Dit komt bijzonder ondoorleefd over, zelfs rekening houdend met uw mentale problemen. Sinds u door J. bevrijd zou zijn neemt u immers terug medicatie, en ook in België wordt u reeds psychiatrisch opgevolgd sinds juni 2017. U was bovendien, ondanks uw mentale problemen, zowel bij DVZ als voor het CGVS in staat om uw vluchtrelaas op coherente wijze uiteen te zetten, en beide verklaringen komen grotendeels overeen, op de duur van uw verblijf na (5 jaar tegenover 10 jaar) (zie 'verklaring DVZ' pt 12, vragenlijst CGVS (ingevuld door DVZ op 9/8/2017) pt. 3.5 en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 21/9/2017 p. 10). Uit het verslag van uw psycholoog, meneer R.E.R., blijkt dat u ook bij hem een zeer gelijkend relaas naar voren bracht. De vaststelling dat u aanvankelijk, bij het overlopen van uw woonplaatsen, vergeet te vermelden dat u verschillende jaren (vijf dan wel tien, naar gelang uw verklaringen voor DVZ of voor het CGVS) in Viana bij uw werkgever gewoond hebt en dat u vervolgens zelfs vergeet ooit een werkgever gehad te hebben, maakt dat uw relaas eerder ingestudeerd dan doorleefd overkomt. Deze vaststelling laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te plaatsen bij deze tewerkstelling in het algemeen en bijgevolg ook bij het incident en daaropvolgende opsluiting die de aanleiding zouden zijn geweest van uw vertrek uit uw land.

De ingestudeerde indruk van uw relaas wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over de gebeurtenissen die tot uw vlucht geleid hebben een stuk ernstiger geworden zijn tussen uw verklaringen voor DVZ en deze voor het CGVS. Bij DVZ verklaarde u slechts dat u 3 maanden werd vastgehouden op een kamer terwijl de familie gedurende 3 maanden op reis ging (zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5). U verklaart op geen enkel moment dat u verstoten zou zijn door uw familie of enige problemen met hen zou ondervonden hebben (zoals u wel verklaart voor het CGVS, p. 9, 12, 16). Gevraagd of er dan niemand naar u op zoek ging, stelt u slechts dat u in het huis van uw werkgever woonde. Gevraagd hoe u dan kon overleven gedurende drie maanden, stelt u dat ze eten hadden achtergelaten, maar dat het deels bedorven was. (Zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5.) U spreekt over geen enkel moment over misbruik dat zou plaatsgevonden hebben tijdens uw opsluiting, u verklaarde immers dat de familie op reis was gedurende dezelfde periode als uw opsluiting. Voor het CGVS echter stelt u dat u enkele maanden opgesloten bleef, waarvan slechts één maand in afwezigheid van de familie bij wie u woonde (CGVS p. 25, 27). Bij uw psycholoog zou u nog slechts over enkele dagen, misschien een ruime week opsluiting gesproken hebben (zie psychologisch rapport opgesteld door meneer R.E.R. d.d. 15/11/2017). Zowel bij het CGVS (CGVS p. 11, 25) als bij uw psycholoog (zie psychologisch rapport), spreekt u over misbruik tijdens uw opsluiting, vooraleer de familie u zou achtergelaten hebben.

U stelt dat uw familie u ruim tien jaar geleden achterliet (12, 16, 24) en u stelt hen te vrezen indien u zou terugkeren naar Angola (CGVS p. 24). Gevraagd wat ze met u zouden kunnen doen stelt u dit niet te weten, maar u weet dat ze u achterlieten (CGVS p. 24). Opnieuw gevraagd waarom u bang zou zijn voor uw familie, indien u naar Angola zou terugkeren, stelt u dat ze u zouden kunnen mishandelen. U kan echter niet aangeven waarom u denkt dat ze dit zouden doen, u stelt slechts dat ze u op straat hebben gegooid. (CGVS p. 25.)

Echter, met betrekking tot uw familiesamenstelling en de namen van uw familieleden bent u weinig coherent. Zo verklaarde u voor DVZ dat u twee zussen heeft, genaamd F. P. en F. G. P.. (Zie 'Verklaring DVZ' pt. 17.) Tijdens uw onderhoud op het CGVS noemt u uw zussen echter F. (CGVS p. 6) en F. (CGVS p. 5).

Verder ontkent u bij DVZ enige kinderen te hebben (zie 'Verklaring DVZ' pt. 16), terwijl u voor het CGVS verklaart twee kinderen te hebben met E., wiens volledige naam u vergeten bent (CGVS p. 14). U stelt dat uw zoon, J.E., 18 jaar is en geboren op 18 maart 1999, terwijl uw dochter, C. F., tien jaar oud is en in 2007 geboren werd (CGVS p. 14, 15). Hoewel u op het CGVS de geboortedatum van uw kinderen kan geven (en een leeftijd noemt die kan kloppen volgens deze geboortedata), stelt uw psycholoog dat u niet weet of uw zoon 18 jaar is, dan wel of u hem op 18 jarige leeftijd kreeg. U zou hem verder verteld hebben dat uw dochter twee jaar jonger is dan uw zoon. (Zie psychologisch rapport.) Er dient dan ook geconcludeerd dat u geen zicht biedt op uw werkelijke gezinssituatie in uw land van herkomst, laat staan dat uw verklaringen over uw (moeilijke) relatie met hen zonder meer kunnen worden aangenomen.

Het begin van uw ziekte, van uw mentale problemen, blijkt u in het geheel niet te kunnen plaatsen, zelfs niet in relatie tot andere gebeurtenissen. U legt verschillende incoherente verklaringen af met betrekking tot het begin van uw ziekte. Zo stelt u aanvankelijk dat u al sinds u klein was ziek bent en door uw moeder naar de kerk werd gebracht om te bidden in de hoop de ziekte weg te krijgen. U stelt dat uw moeder u achterliet, dat u op straat leefde en dat uw conditie daar (op straat) verslechterde, dat u daar gek bent geworden. (CGVS p. 10)

Vervolgens stelt u dat u bent achtergelaten op het moment dat u gek begon te worden (en dat dit dus gebeurde vooraleer u op straat terecht kwam). U stelt dus enerzijds dat u gek werd door op straat te leven, maar anderzijds dat u op straat moest leven omdat u gek was geworden. U stelt eveneens dat u nooit met uw partner zou samengewoond hebben omwille van uw ziekte en dat hij uw kinderen meenam van bij uw moeder toen hij ontdekte dat u gek was en op straat leefde (CGVS p. 14, 16). Echter, uw dochter F.C.F. en uw zoon J.E. (CGVS p. 14) zouden in leeftijd 8 jaar schelen (geboren in 2007 en in 1999) (CGVS p. 15). Enerzijds stelt u dus dat uw partner niet met u wilde samenwonen omwille van uw ziekte, anderzijds stelt u dat hij deze ziekte pas ontdekte nadat hij twee kinderen met u maakte, gespreid over acht jaar. Beide stellingen zijn weinig coherent met elkaar, noch met uw stelling dat u al ziek was toen u nog klein was.

U blijkt niet te weten hoe oud uw kinderen waren op moment dat u ziek werd (CGVS p. 15), nochtans weet u in welk jaar uw kinderen geboren zijn en hoe oud ze waren op het moment van het gehoor, er kan dus niet worden aangenomen dat u niet op zijn minst bij benadering zou weten hoe oud uw kinderen waren toen u ziek werd, te meer omdat stelt dat uw man hen meenam toen u ziek werd en u ze sindsdien niet meer gezien zou hebben (CGVS p. 16). Zelfs iemand met mentale problemen moet toch enige notie hebben van de leeftijd van zijn kinderen, zeker op het moment van het gehoor, toen u al enige tijd nieuwe medicatie nam die beter werkte dan de medicatie die u in Angola al nam (zie medische verslaggeving in de groene map van het dossier).

Voorts kan opgemerkt worden dat er opvallend veel mensen u uit altruïstische overweging geholpen hebben, zonder u er iets voor in de plaats te vragen.

Uit de informatie waarover het commissariaat beschikt blijkt dat psychische gezondheidszorg in Angola slechts beperkt aanwezig, duur en moeilijk toegankelijk is. Voor veel mensen zijn psychische problemen eigenlijk spirituele problemen, gelinkt aan bijgeloof zoals demonen of hekserij. Daarnaast heerst het gedachtegoed dat mensen met psychische problemen deze zelf veroorzaakt hebben. (COI FOCUS ANGOLA. Geestelijke gezondheidszorg en maatschappelijke perceptie, in de blauwe map van het administratief dossier.) Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat, zoals u verklaart, een wildvreemde vrouw u in huis genomen zou hebben, nadat uw familie u achtergelaten had op straat, waar u naakt rondzwierf, uit vuilnisbakken at en tegen uzelf sprak (of riep) (CGVS p. 10, 12). Niet alleen namen M. en haar man u in huis, zij brachten u bij een arts die u medicatie voorschreef, pillen en injecties, die u gedurende al de jaren die u bij hen verbleef ter beschikking kreeg (CGVS p. 10, 17, 18, 20). Vervolgens, na een lang herstel, boden zij u werk als huishoudhulp aan, een functie die u naar behoren kon uitvoeren nu u medicatie nam en waarvoor u kost en inwonen en een beetje zakgeld kreeg (CGVS p. 10, 20). Twee keer per week werd u door een arts opgevolgd (CGVS p. 19). Zelfs indien wordt aangenomen dat u inderdaad het geluk had dergelijke weldoeners tegen te komen, veronderstelt dit gedrag een hoge mate van empathie, inzicht in psychologische problemen en een algemene goede inborst bij Fu. en M., het koppel dat u in huis nam. U verklaart weliswaar dat de vrouw u van straat haalde, maar haar man was degene die werkte en u dus financieel onderhield terwijl zijn vrouw zich over u ontfermde (CGVS p. 10, 17, 18, 23). Tevens verklaarde u dat hij u voor het incident waarbij zijn dochter verkracht werd, steeds goed behandelde (CGVS p. 10, 25).

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zij u plots zouden opsluiten, mishandelen en tot slot achterlaten, omwille van een (weliswaar ernstig) incident, waarmee u uiteindelijk niets te maken had. Indien hij vreesde dat u een gevaar betekende omdat u getuige was van de moord op de verkrachter van zijn dochter, is het nog steeds weinig aannemelijk dat hij u zou achterlaten in huis, maar vervolgens wel aan huisvriend zou vragen om op het huis te passen (CGVS p. 11), wetende dat u er wordt vastgehouden. Ook deze huisvriend betoont zich bijzonder altruïstisch door u eveneens in contact te brengen met een arts en u van medicatie te voorzien (CGVS p. 28). Verder begeleidt hij u naar Europa zonder hier ook maar iets voor in de plaats te vragen (CGVS p. 24).

Hoewel u dus verklaart ongeveer tien jaar bij M., haar man Fu. en hun drie kinderen gewoond en gewerkt te hebben (CGVS p. 17, 18, 21, 22), kent u noch de volledige naam van M., noch de volledige naam van haar man Fu. (CGVS p. 22). Evenmin weet u wat hij voor werk deed om zijn gezin (en personeel) te onderhouden (CGVS p. 23). Uw onwetendheid met betrekking tot de familie bij wie u jarenlang gewoond zou hebben doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw reis naar België dient bovendien opgemerkt dat u bij DVZ verklaarde dat J. u bevrijdde en u vervolgens naar een huis bracht waar u de nacht doorbracht. De tweede dag zou hij foto's van u gemaakt hebben en de derde dag zou u met hem naar de luchthaven gegaan zijn en vanuit Angola naar Portugal gereisd zijn en vervolgens naar België (zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5 en 'verklaring DVZ' pt. 28 en pt. 37). Bij het CGVS verklaart u enkele dagen in het huis van J. verbleven te hebben vooraleer uw foto's genomen werden en nadien nog enkele dagen vooraleer jullie het vliegtuig namen (CGVS p. 11). U zou met uw eigen paspoort gereisd zijn, maar u weet niet of er een visum in stond, het paspoort zou nooit in uw bezit zijn geweest. Het is echter een feit van algemene bekendheid dat er op een luchthaven doorgedreven identiteitscontroles kunnen plaatsvinden en het is dan ook ongeloofwaardig dat J. met u zou reizen, zonder u zelfs maar te vertellen of er u een visum werd uitgereikt (en op basis waarvan en voor welk land). Uit uw dossier blijkt bovendien dat u reeds in februari 2017 een visum verkreeg voor Portugal (zie visumaanvraag in dossier), dit terwijl u op 10 april 2017 in België aankwam en op 12 april 2017 asiel aanvroeg ('verklaring DVZ' pt. 37). Volgens uw verklaringen zouden er echter slechts drie dagen, dan wel 2 weken (naargelang uw verklaring voor DVZ dan wel voor het CGVS (p. 28)) verstreken zijn tussen uw bevrijding, het maken van de foto's en uw reis naar België. Eens in België vroeg u na twee dagen asiel aan ('verklaring DVZ' pt. 37). Het moment waarop u een visum werd uitgereikt zou dan ook midden in de periode dat u gevangen zou gezeten hebben vallen, wat in het geheel niet coherent is met uw verklaringen over het moment waarop een reis naar het buitenland werd overwogen. Deze vaststellingen doen een ander reismotief vermoeden dan hetgeen u tijdens uw asielrelaas voorhoudt.

Hoewel kan worden aangenomen dat u mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier), dient vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zowel uw eigen gezin als uw gezin van oorsprong, uw woon- en werkplaatsen, het tijdstip van het begin van uw ziekte en het einde van uw relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) uw reisdocumenten. U overtuigt dan ook in het geheel niet met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land zou geleefd hebben, noch met betrekking tot uw relatie met uw familie, noch met betrekking tot uw jarenlange werkervaring, laat staan met betrekking tot de problemen die u bij uw werkgever gekend zou hebben en die aanleiding zouden geweest zijn tot uw vertrek uit Angola.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De RvV bevestigde in haar vernietigingsarrest dd. 22 mei 2019 (zie arrestnr. 221558) bovenstaande motieven en is eveneens van mening dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aanwezig is:

"[...] Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beroept op haar mentale problematiek om de vastgestelde incoherenties en inconsistenties in haar relaas te verklaren. Inzake de samenstelling van haar familie verwijst ze naar stress die gelieerd is aan haar medische aandoeningen; wat betreft haar reisweg dat het concept 'tijd' moeilijk is omwille van het gebrek aan medicatie. Hoewel het niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft en dat deze problematiek, in combinatie met - het al dan niet nemen van - medicatie een invloed kan hebben op de afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat er een aantal vaststellingen omtrent de ongerijmdheid van haar verklaringen hierdoor niet kan worden verklaard.

Dit betreft in hoofdorde de essentie van de bestreden motivering, met name de vaststelling omdat (i) zij aanvankelijk lijkt te vergeten dat zij als huishoudhulp gewerkt heeft; (ii) haar relaas, onder meer door het verschil in verklaringen op de DVZ en het CGVS, ingestudeerd overkomt, hetgeen vraagtekens plaatst bij de tewerkstelling en het incident; (iii) ze niet kan uitleggen waarom ze haar familie vreest; (iv) ze geen zicht biedt op haar werkelijke gezinssituatie zodat de moeilijke relatie met haar familie niet kan worden aangenomen; (v) ze het begin van haar mentale problemen niet kan plaatsen; (vi) ze door veel mensen werd geholpen uit altruïstische overwegingen, hoewel psychische problemen in Angola gelinkt worden aan demonen en hekserij; (vii) het onduidelijk is waarom haar werkgever haar plots zou opsluiten, mishandelen en achterlaten omwille van een incident waar zij niets mee te maken had; (viii) ze geen enkele info heeft over deze werkgever (cf. ook samenvatting van verzoekster in verzoekschrift). De loutere verwijzing naar de medische attesten kan niet aangenomen worden als afdoende verklaring voor de voormelde opmerkelijke vaststellingen inzake verzoeksters relaas. Aangezien verzoekster in staat is om een relaas te doen van haar wedervaren bij een familie en het dodelijk incident, waarbij ze haar verklaringen op het CGVS aanzienlijk aandikt in vergelijking met deze op de DVZ, blijkt verzoekster over de nodige cognitieve vermogens te beschikken om op (een volgens haar) nuttige wijze de redenen voor een verzoek tot internationale bescherming uit te leggen. Verzoekster heeft overigens ook gereisd van Angola naar België en ze had een visum voor Portugal, hetgeen aantoont dat ze over nuttige praktische vaardigheden beschikt. Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekster relaas inzake de redenen van het vertrek uit Angola, met name de problematiek bij de familie waar ze zou hebben gewerkt als huishoudhulp, niet geloofwaardig zijn. Uit de landeninformatie die wordt gehanteerd door verweerder en verzoekster blijkt dat personen met psychische problemen in Angola moeilijkheden hebben inzake behandeling en sociale aanvaarding. Uit deze informatie kan echter niet afgeleid worden dat personen met een psychische problematiek daden van vervolging ondergaan die dermate ernstig zijn dat ze aanzien kunnen worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoekster, indien al aangenomen zou worden dat ze omwille van de psychische problematiek zou behoren tot een 'sociale groep', geen bescherming zou verkrijgen tegen daden van vervolging. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie maakt verzoekster aldus het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aannemelijk. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Evenmin kan er besloten worden tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, hoewel kan worden aangenomen dat u ernstige mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier) alsook de vaststelling dat uit de informatie waarover het commissariaat beschikt blijkt dat psychische gezondheidszorg in Angola slechts beperkt aanwezig, duur en moeilijk toegankelijk is (COI FOCUS ANGOLA. Geestelijke gezondheidszorg en maatschappelijke perceptie, in de blauwe map van het administratief dossier) moet anderszijds benadrukt worden dat het louter verwijzen naar dergelijke informatie niet volstaat om in uw hoofd een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b Vrw. aannemelijk te maken. U moet immers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u mag worden teruggeleid, omwille van uw psychologische problematiek een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen u in casu nalaat te doen.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel eerder reeds gesteld werd dat kan worden aangenomen dat u mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier), dient vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zowel uw eigen gezin als uw gezin van oorsprong, uw woon- en werkplaatsen in uw land van herkomst, het tijdstip van het begin van uw ziekte en het einde van uw relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) uw reisdocumenten. U overtuigt dan ook in het geheel niet met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land zou geleefd hebben, noch met betrekking tot uw relatie met uw familie, noch met betrekking tot uw jarenlange werkervaring, laat staan met betrekking tot de problemen die u bij uw werkgever gekend zou hebben en die aanleiding zouden geweest zijn tot uw vertrek uit Angola. Bijgevolg laat u niet toe na te gaan in hoeverre u in Angola kan terugvallen op familie, hulp, begeleiding en financiële middelen wat uw psychische problematiek betreft noch in welke omstandigheden u leefde voorafgaand aan uw vertrek aangezien u geen zicht geeft op uw reële situatie in Angola (familiale situatie, werkervaring, ...). De RvV stelde in haar vernietigingsarrest dd. 22 mei 2019 (zie arrestnr. 221558) hieromtrent het volgende:

"Hoewel het niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft en dat deze problematiek, in combinatie met - het al dan niet nemen van - medicatie een invloed kan hebben op de afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat er een aantal vaststellingen omtrent de ongerijmdheid van haar verklaringen hierdoor niet kan worden verklaard. Dit betreft in hoofdorde de essentie van de bestreden motivering, met name de vaststelling omdat (i) zij aanvankelijk lijkt te vergeten dat zij als huishoudhulp gewerkt heeft; (ii) haar relaas, onder meer door het verschil in verklaringen op de DVZ en het CGVS, ingestudeerd overkomt, hetgeen vraagtekens plaatst bij de tewerkstelling en het incident; (iii) ze niet kan uitleggen waarom ze haar familie vreest; (iv) ze geen zicht biedt op haar werkelijke gezinssituatie zodat de moeilijke relatie met haar familie niet kan worden aangenomen; (v) ze het begin van haar mentale problemen niet kan plaatsen; (vi) ze door veel mensen werd geholpen uit altruïstische overwegingen, hoewel psychische problemen in Angola gelinkt worden aan demonen en hekserij; (vii) het onduidelijk is waarom haar werkgever haar plots zou opsluiten, mishandelen en achterlaten omwille van een incident waar zij niets mee te maken had; (viii) ze geen enkele info heeft over deze werkgever (cf. ook samenvatting van verzoekster in verzoekschrift). De loutere verwijzing naar de medische attesten kan niet aangenomen worden als afdoende verklaring voor de voormelde opmerkelijke vaststellingen inzake verzoeksters relaas. Aangezien verzoekster in staat is om een relaas te doen van haar wedervaren bij een familie en het dodelijk incident, waarbij ze haar verklaringen op het CGVS aanzienlijk aandikt in vergelijking met deze op de DVZ, blijkt verzoekster over de nodige cognitieve vermogens te beschikken om op (een volgens haar) nuttige wijze de redenen voor een verzoek tot

internationale bescherming uit te leggen. Verzoekster heeft overigens ook gereisd van Angola naar België en ze had een visum voor Portugal, hetgeen aan toont dat ze over nuttige praktische vaardigheden beschikt. Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekster relaas inzake de redenen van het vertrek uit Angola, met name de problematiek bij de familie waar ze zou hebben gewerkt als huishoudhulp, niet geloofwaardig zijn." Aldus kan gesteld worden dat de ongerijmdheden/vaagheden in uw verklaringen niet kunnen verklaard worden door uw medische problematiek.

Er kan besloten worden dat u door uw eigen toedoen geen zicht geeft op uw ware achtergrond, familiale situatie en leefsituatie in Angola voorafgaand aan uw vertrek. Door uw gebrekkige medewerking op deze punten verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw leefomstandigheden voorafgaand aan uw vertrek. Uw psychologische problematiek staat weliswaar niet ter discussie maar door bewust de ware toedracht op verschillende essentiële punten te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van uw psychologische problematiek en bijgevolg nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, b Vrw.

Wat betreft de medische (fysieke en mentale) problemen waarvan u en uw advocate gewag maken, en waarvan u stelt dat ze in Angola niet kunnen behandeld worden, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

U legt geen identiteitsdocumenten voor, noch documenten die uw reisweg ondersteunen.

Wat betreft het door u neergelegde familieplanningsboekje op naam van T. FH G. T. kan slechts gezegd worden dat dit niet geldt als een identiteitsdocument en verder geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de 4 door u neergelegde medische attesten met betrekking tot de opvolging (in België) van uw medicatie uitgereikt door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St- Martin Dave) dd. 9 juni 2017, 27 juni 2017, 25 juli 2017 en 22 september 2017, het door u neergelegde geneesmiddelenvoorschrift op naam van T.T. opgesteld door Dr. R. Ph. dd. 23 mei 2017 te Godinne, de 2 door u neergelegde psychologische attesten opgesteld door R.E.R. (psycholoog) te Namen op 22 september 2017 en 15 november 2017, het door u neergelegde psychiatrisch verslag opgesteld door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St-Martin Dave) dd. 15 februari 2019, het door u neergelegde medisch attest op naam van T.T. opgesteld door Dr. T.T.M.D. (C.H. Dinant) dd. 21 februari 2019, het door u neergelegde medisch attest op naam van T.T. opgesteld door Dr. Wittorski (C.H. Dinant) dd. 21 februari 2019 en de door u neergelegde geneesmiddelenlijst op naam van T.T. opgesteld door Pharmacie B Roland sprl te Yvoir kan worden gezegd dat er begrip kan worden opgebracht voor uw ernstige psychologische problemen. Echter, zoals de Raad reeds heeft gesteld in haar vernietigingsarrest kan de loutere verwijzing naar de medische attesten niet aangenomen worden als afdoende verklaring voor de voormelde opmerkelijke vaststellingen inzake verzoeksters relaas. Bovendien blijkt verzoekster over de nodige cognitieve vermogens te beschikken om op (een volgens haar) nuttige wijze de redenen voor een verzoek tot internationale bescherming uit te leggen.

Het door u neergelegde rapport genaamd Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment gepubliceerd door Asylus in juli 2018 bevat algemene informatie onder meer met betrekking tot de mentale gezondheidszorg in Angola. Dit rapport doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw ware achtergrond, familiale situatie en leefsituatie in Angola voorafgaand aan uw vertrek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 januari 2020 een schending aan van *“Het gezag van gewijsde”, “artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, “artikel 3 E.V.R.M.”, “artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980”, “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”, “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”, “beoordelingsfout”*.

Verzoekster haalt de motieven van de bestreden beslissing aan en geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming.

Verzoekster voert een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 22 mei 2019. Verzoekster betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing in wezen niet verder komt dan *“het louter herhalen, met meer woorden, van dezelfde redenering zoals uiteengezet in de eerste beslissing ten aanzien van de subsidiaire bescherming”* en haalt aan dat deze redenering erin bestaat dat *“het CGVS van oordeel is dat verzoekster niet geloofwaardig zou zijn omtrent haar achtergrond en persoonlijke situatie, waardoor er haar geen subsidiaire bescherming zou kunnen verleend worden”*. Verzoekster wijst erop dat de Raad reeds heeft vastgesteld dat *“in de staat waarin het dossier zich bevond, het haar aan essentiële elementen ontbrak, en zij niet in staat was de beslissing te hervormen of af te wijzen”* en meent dat niet anders kan dan vastgesteld worden dat *“verweerder geen bijkomende onderzoeksmaatregelen heeft verricht, hoewel Uw Raad hier uitdrukkelijk om verzocht had”*. Zo stelt ze dat ze niet werd *“uitgenodigd voor een nieuw verhoor, noch werd er nieuwe informatie gevoegd of opgevraagd”*, dat ze niet werd *“uitgenodigd voor een medisch onderzoek”* en dat de COI Focus van 29 oktober 2018 zich reeds in het oorspronkelijk administratief dossier bevond. Verzoekster wijst erop dat uit het nieuw medisch attest van haar psycholoog R.E.R. blijkt dat verzoekster grote vooruitgang heeft geboekt betreffende haar ziekte-inzicht, maar dat haar laatste gehoor plaatsvond op 21 september 2017, toen verzoekster nog maar 5 maanden in België was en haar behandeling nog niet op punt stond. Verzoekster wijst erop dat we vandaag 2 jaar en 4 maanden verder zijn, *“zodat het kennelijk onzorgvuldig is dat de tegenpartij verzoekster niet opnieuw heeft gehoord om haar specifieke vragen te stellen betreffende de manier waarop zij door de maatschappij in Angola behandeld werd, de specifieke mishandelingen waar zij het slachtoffer van was en op welke manier haar familie haar hiertegen”*. Verzoekster voert aan dat *“dat er geen bijkomende onderzoeksmaatregelen werden verricht, zoals nochtans gevraagd, en [de Raad] reeds eerder geoordeeld heeft dat in de huidige Staat van het dossier het reëel risico op ernstige schade ingevolge de psychische problematiek van verzoekster niet onderzocht werd in functie van artikel 48/4, §1 juncto artikel 48/4, §2, b).”*.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat niet betwist wordt dat ze ernstige mentale problemen (psychoses en PTSS) en een licht mentale achterstand heeft en dat personen met een mentale handicap in Angola worden gediscrimineerd. Zij meent dat het onderzoek wordt overschaduwd door *“een onderzoek naar de geloofwaardigheid van haar verklaringen, of deze doorleefd overkomen, wie haar familie is, wanneer haar mentale problemen gestart zijn, waarom zij bepaalde zaken pas tijdens haar tweede interview verteld heeft, waarom zij problemen zou ondervonden hebben met haar werkgever, hoe zij naar België gereisd is, terwijl de medische attesten voldoende persoonlijke en concrete elementen aanreiken, los van de verklaringen van verzoekster”*.

Verzoekster stelt dat de psychoses, in combinatie met PTSS, voldoende werden aangetoond door de medische attesten in het administratief dossier. Ze wijst op het attest van psychiater S.M.d.W. van 15 februari 2019 en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster *“twee ernstige pathologiën (psychose en PTSS) met een lichte mentale achterstand”* combineert, dat *“zij in het verleden psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd in de gemeenschap waar zij woonde”,* en dat *“zij zeer kwetsbaar is en gemakkelijk te misbruiken”*. Tevens wijst verzoekster op een medisch attest van dokter W., die attesteert dat *“zij een groot litteken heeft van 7 cm lang en 0,5 cm diep ter hoogte van de biceps, ten gevolge van mishandelingen haar toegebracht door een ijzeren staaf met pieken naar aanleiding van haar psychische aandoening. Vervolgens relateert verzoekster verdere fysieke mishandelingen (stenen op haar rug gegooid) en mensonterende omstandigheden (uit de vuilbakken eten), evenals seksuele mishandelingen.”*.

Volgens verzoekster bevestigt dit medisch attest opnieuw dat ze *“in het verleden reeds het slachtoffer werd van mishandeling, en haar familie haar daar duidelijk niet tegen heeft kunnen beschermen.”*. Daarnaast haalt ze aan dat in het psychologisch attest van 7 maart 2019, opgesteld door dokter R.E.R., wordt beschreven *“hoe een psychose, waaraan verzoekster lijdt, zich manifesteert, de duidelijke tekenen van depressie die verzoekster toont, evenals de tekenen van PTSS”* en waarin *“de intellectuele capaciteiten van verzoekster”* worden bevestigd en de eerdere conclusies gedetailleerd beschreven. Verzoekster concludeert dat de medische attesten *“persoonlijke elementen in het dossier van verzoekster [betreffen], die getuigen van het feit dat zij psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd omwille van haar psychische aandoening, en zij daar duidelijk niet tegen beschermd kon worden door haar familie of door de maatschappij”*.

Verder verwijst verzoekster naar de COI Focus van 29 oktober 2018, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, en benadrukt ze dat de situatie die in deze COI Focus beschreven wordt veel gelijkenissen vertoont met wat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud uiteenzette en wat wordt ondersteund door de medische stukken die ze voorlegde. Zo wijst ze op de passages uit de COI Focus aangaande de manier waarop mensen met mentale problemen behandeld worden door de Angolese maatschappij (COI Focus, p. 6) en haar eigen verklaringen dienaangaande (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 17). Daarnaast wijst ze erop dat uit de COI blijkt dat *“mensen met psychische problemen worden ‘vastgeketend en uit het oog van de respectabele maatschappij worden geplaatst’”* (COI Focus, p. 8, p. 9) en haalt ze haar verklaringen aangaande het seksueel misbruik en haar opsluiting in de kelder aan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 27). Verder wijst verzoekster erop dat uit de COI Focus blijkt dat *“er geen NGO's bestaan die mensen met psychische stoornissen helpen en men puur afhankelijk is van de familiale bijstand”* (COI Focus, p. 9), wijst ze dienaangaande tevens op het rapport van Asyls *“Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment”* van juli 2018 (p. 10) en haalt ze aan dat ze op straat leefde omdat haar familie haar had achtergelaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 24).

Tot slot wordt in het verzoekschrift hernomen dat niet betwist wordt dat *“verzoekster ernstige mentale pathologiën vertoont (psychose en PTSS), die aanleiding waren voor het feit dat zij in Angola reeds in het verleden het slachtoffer was van onmenselijke en vernederende behandelingen (uitsluiting uit de maatschappij, psychische, fysieke en seksuele mishandelingen), waar zij duidelijk niet kon tegen beschermd worden door haar familie of de maatschappij”*; dat uit *“de landeninformatie blijkt dat geesteszieken in Angola geen bescherming kennen”*; dat *“het medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij het verzoekschrift van psychiater S.M.d.W. wijst op de kwetsbaarheid van verzoekster”*; en dat *“het reële risico voor ernstige schade voor verzoekster dan ook hoog [dient] te worden ingeschat aangezien zij als geesteszieke geen weerbaarheid heeft om zich te beschermen tegen de psychische, fysieke en seksuele mishandelingen uitgaande van de Angolese maatschappij en haar familie haar duidelijk in het verleden niet heeft kunnen beschermen”*.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS te hervormen en aan de verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen”*, *“in uiterst ondergeschikte orde, de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hem verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “3. Medisch attest van 15 februari 2019 van psychiater S.M.d.W.
4. Gynaecologisch attest van 21 februari 2019
5. Medisch attest van 8 februari 2019
6. Overzicht medicatie
7. Asyls, “Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment1”, juli 2018
8. Nieuwe medische attesten:
 - a) Medisch attest van 15 januari 2020 van psychiater S.M.d.W.
 - b) Psychologisch attest van psycholoog R.E.R. d.d. 14 januari 2020 en 7 maart 2019”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoekster mentale problemen heeft en hiervoor medicatie neemt. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoekster omwille van haar psychische toestand bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen er in het kader van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder werd bij de beoordeling van de elementen in verzoeksters dossier rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster op bepaalde momenten in haar verleden geen toegang had tot medicatie, wat een verklaring kan zijn voor (bepaalde) incoherenties in haar verklaringen op het moment dat ze geen toegang had tot medicatie.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Op 12 april 2017 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 30 januari 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest van 22 mei 2019 nr. 221 558, waarin geoordeeld werd als volgt:

“Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beroept op haar mentale problematiek om de vastgestelde incoherenties en inconsistenties in haar relaas te verklaren. Inzake de samenstelling van haar familie verwijst ze naar stress die gelieerd is aan haar medische aandoeningen; wat betreft haar reisweg dat het concept ‘tijd’ moeilijk is omwille van het gebrek aan medicatie.

Hoewel het niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft en dat deze problematiek, in combinatie met - het al dan niet nemen van - medicatie een invloed kan hebben op de afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat er een aantal vaststellingen omtrent de ongerijmdheid van haar verklaringen hierdoor niet kan worden verklaard.

Dit betreft in hoofdorde de essentie van de bestreden motivering, met name de vaststelling omdat (i) zij aanvankelijk lijkt te vergeten dat zij als huishoudhulp gewerkt heeft; (ii) haar relaas, onder meer door het verschil in verklaringen op de DVZ en het CGVS, ingestudeerd overkomt, hetgeen vraagtekens plaatst bij de tewerkstelling en het incident; (iii) ze niet kan uitleggen waarom ze haar familie vreest; (iv) ze geen zicht biedt op haar werkelijke gezinssituatie zodat de moeilijke relatie met haar familie niet kan worden aangenomen; (v) ze het begin van haar mentale problemen niet kan plaatsen; (vi) ze door veel mensen werd geholpen uit altruïstische overwegingen, hoewel psychische problemen in Angola gelinkt worden aan demonen en hekserij; (vii) het onduidelijk is waarom haar werkgever haar plots zou opsluiten, mishandelen en achterlaten omwille van een incident waar zij niets mee te maken had; (viii) ze geen enkele info heeft over deze werkgever (cf. ook samenvatting van verzoekster in verzoekschrift).

De loutere verwijzing naar de medische attesten kan niet aangenomen worden als afdoende verklaring voor de voormelde opmerkelijke vaststellingen inzake verzoeksters relaas. Aangezien verzoekster in staat is om een relaas te doen van haar wedervaren bij een familie en het dodelijk incident, waarbij ze haar verklaringen op het CGVS aanzienlijk aandikt in vergelijking met deze op de DVZ, blijkt verzoekster over de nodige cognitieve vermogens te beschikken om op (een volgens haar) nuttige wijze de redenen voor een verzoek tot internationale bescherming uit te leggen. Verzoekster heeft overigens ook gereisd van Angola naar België en ze had een visum voor Portugal, hetgeen aantoont dat ze over nuttige praktische vaardigheden beschikt.

Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekster relaas inzake de redenen van het vertrek uit Angola, met name de problematiek bij de familie waar ze zou hebben gewerkt als huishoudhulp, niet geloofwaardig zijn.

Uit de landeninformatie die wordt gehanteerd door verweerder en verzoekster blijkt dat personen met psychische problemen in Angola moeilijkheden hebben inzake behandeling en sociale aanvaarding. Uit deze informatie kan echter niet afgeleid worden dat personen met een psychische problematiek daden van vervolging ondergaan die dermate ernstig zijn dat ze aanzien kunnen worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoekster, indien al aangenomen zou worden dat ze omwille van de psychische problematiek zou behoren tot een 'sociale groep', geen bescherming zou verkrijgen tegen daden van vervolging. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie maakt verzoekster aldus het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aannemelijk.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster verwijst inzake de subsidiaire beschermingsstatus naar artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus concludeert de bestreden beslissing: "Hoewel kan worden aangenomen dat u mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier), dient vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zowel uw eigen gezin als uw gezin van oorsprong, uw woon- en werkplaatsen, het tijdstip van het begin van uw ziekte en het einde van uw relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) uw reisdocumenten. U overtuigt dan ook in het geheel niet met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land zou geleefd hebben, noch met betrekking tot uw relatie met uw familie, noch met betrekking tot uw jarenlange werkervaring, laat staan met betrekking tot de problemen die u bij uw werkgever gekend zou hebben en die aanleiding zouden geweest zijn tot uw vertrek uit Angola.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekster stelt terecht in het verzoekschrift: "Ondanks het feit dat de advocaat van verzoekster nog eens expliciet verwezen heeft, op het einde van het gehoor, naar de noodzaak in casu van een onderzoek in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vw., betreft geen enkele paragraaf van de bestreden beslissing de toepassing van dit artikel."

De Raad stelt tevens vast dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoekster zich voor haar medische problematiek kan beroepen op artikel 9ter (cf. artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Verweerder heeft derhalve het reëel risico op ernstige schade ingevolge de psychische problematiek van verzoekster niet onderzocht in functie van artikel 48/4, § 1 iuncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert derhalve terecht aan dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

De medische attesten die verzoekster voegt bij het verzoekschrift stroken inhoudelijk met de algemene informatie die verzoekster inzake haar aandoening citeert in het verzoekschrift. Omwille van de inhoud van deze attesten is de Raad, niettegenstaande de COI Focus in het administratief dossier, in onmogelijkheid te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd."

2.5.2. Aldus oordeelde de Raad in voormeld arrest van 22 mei 2019 dat de commissaris-generaal het reëel risico op ernstige schade ingevolge de psychische problematiek van verzoekster niet onderzocht had in functie van artikel 48/4, § 1 iuncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient opgemerkt dat de Raad in voormeld arrest tevens oordeelde dat niet kon aangenomen worden dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.5.4. De Raad heeft verzoeksters verzoek om internationale bescherming reeds onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en voormeld arrest gevelde dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt in dit verband geen nieuwe of bijkomende informatie die een ander licht zou kunnen werpen op de feiten op grond waarop beoordeling steunt. Deze beoordeling wordt niet betwist in het verzoekschrift, er wordt enkel ingegaan op het onderzoek in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters asielrelaas, met name de problematiek bij de familie waar ze zou hebben gewerkt als huishoudhulp, is niet geloofwaardig. Aldus is evenmin geloofwaardig dat verzoekster omwille van deze redenen een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad herneemt dat niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft, wat ook blijkt uit de door verzoekster neergelegde medische attesten, noch dat ze een kwetsbaar profiel heeft. Zo blijkt uit de vier door verzoekster neergelegde medische attesten met betrekking tot de opvolging (in België) van verzoeksters medicatie uitgereikt door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St-Martin Dave) van 9 juni 2017, 27 juni 2017, 25 juli 2017 en 22 september 2017, het attest van behandeling opgesteld door Dr. S.M.d.W. van 22 september 2017, het geneesmiddelenvoorschrift

opgesteld door Dr. Roland Ph. van 23 mei 2017 te Godinne, de twee door verzoekster neergelegde psychologische attesten opgesteld door R.E.R. (psycholoog) te Namen op 22 september 2017 en 15 november 2017, het door verzoekster neergelegde psychiatrisch verslag opgesteld door Dr. S.M.d.W. (psychiater Centre Neuro Psychiatrique St-Martin Dave) van 15 februari 2019, het door verzoekster neergelegde medisch attest opgesteld door Dr. T.T.M.D. (C.H. Dinant) van 21 februari 2019, de door verzoekster neergelegde medische attesten opgesteld door Dr. W. (C.H. Dinant) van 8 februari 2019 en 21 februari 2019 en de door verzoekster neergelegde geneesmiddelenlijst opgesteld door Pharmacie B Roland sprl te Yvoir, het bij verzoekschrift neergelegd medisch attest van 15 januari 2020 opgesteld door psychiater S.M.d.W. en de bij verzoekschrift neergelegde psychologische attesten van psycholoog R.E.R. van 7 maart 2019 en 14 januari 2020, dat verzoekster ernstige psychologische problemen heeft, waarvoor zij in behandeling is.

2.6.3. Hoewel de Raad begrip opbrengt voor verzoeksters situatie, kan de loutere vaststelling dat verzoekster mentale problemen heeft – waarvoor verzoekster in Angola in behandeling was en ook in België nog steeds wordt opgevolgd – en het gegeven dat psychische gezondheidszorg in Angola slechts beperkt aanwezig en moeilijk toegankelijk is (COI Focus “ANGOLA. Geestelijke gezondheidszorg en maatschappelijke perceptie” van 29 oktober 2018; Asyls “Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment1” van juli 2018) niet volstaan om in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

2.6.4. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt (zie artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU).

2.6.5. Zoals ook werd vastgesteld in bovenvermeld vernietigingsarrest van de Raad, heeft verzoekster incoherente en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd met betrekking tot haar gezin en familie, haar woon- en werkplaatsen in Angola, het begin van haar mentale problemen en het einde van haar relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) haar reisdocumenten. De Raad stelde eveneens vast dat de ongerijmdheden in haar verklaringen niet verklaard kunnen worden door verzoeksters medische problematiek, noch aan haar cognitieve functies.

2.6.6. Het bij verzoekschrift neergelegd psychologisch attest van psycholoog R.E.R. van 7 maart 2019 stelt dat gezien de psychose waaraan verzoekster lijdt, het niet kan verbazen dat zij zeer vage, incoherente en krankzinnige verklaringen heeft afgelegd. De Raad neemt aan dat verzoeksters psychische problematiek een invloed kan hebben op de afgelegde verklaringen, maar herneemt dat kan verwacht worden dat verzoekster voldoende duidelijk is over haar meest directe leefsituatie, onder meer over haar werkelijke gezinssituatie, en voor zover ze tewerkgesteld was, over haar werk en werkgever. Dit is niet het geval. Verzoekster schept geen duidelijk beeld van haar ware achtergrond, familiale situatie en leefsituatie in Angola voorafgaand aan haar vertrek en brengt ook in haar verzoekschrift geen nieuwe argumenten aan die klaarheid bieden hieromtrent. Het is duidelijk dat zij niet alleen was. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in Angola niet op de bescherming van haar familie of naasten zou kunnen terugvallen. Verzoekster heeft ook niet getracht haar familie te bereiken terwijl redelijk is aan te nemen dat indien verzoekster niet op eigen krachten kan komen, ze begeleid werd door naasten.

2.6.7. De Raad stelt immers vast dat verzoekster ook volgens haar eigen verklaringen, er niet alleen voor stond (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 19, p. 28). Inderdaad verzoekster vertelt zelf dat zij in Luanda behandeld werd voor haar ziekte. Bovendien wordt in het door verzoekster bij verzoekschrift neergelegd medisch attest van 15 februari 2019, opgesteld door Dr. S.M.d.W., vermeld dat verzoekster een medisch attest van 2012 heeft van het psychiatrisch ziekenhuis in Luanda (“*Elle nous dit qu'elle vient d'Angola, qu'elle souffre d'une maladie (nous avons une attestation médicale de 2012 de l'hôpital psychiatrique de Luanda en attestant) et qu'elle doit prendre des médicaments pour cela.*”).

Verzoekster heeft dit medisch attest van 2012 uit Angola niet aan de Belgische asielinstanties voorgelegd. Hoe dan ook blijkt hieruit dat verzoekster begeleid werd en ook psychiatrisch behandeld in Angola.

2.6.8. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de psychoses, in combinatie met PTSS, voldoende werden aangetoond door de medische attesten in het administratief dossier. Ze wijst op het attest van psychiater S.M.d.W. van 15 februari 2019 en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat ze *“twee ernstige pathologiën (psychose en PTSS) met een lichte mentale achterstand”* combineert, dat *“zij in het verleden psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd in de gemeenschap waar zij woonde”*, en dat *“zij zeer kwetsbaar is en gemakkelijk te misbruiken”*. Tevens wijst verzoekster op een medisch attest van dokter W., die attesteert dat *“zij een groot litteken heeft van 7 cm lang en 0,5 cm diep ter hoogte van de biceps, ten gevolge van mishandelingen haar toegebracht door een ijzeren staaf met pieken naar aanleiding van haar psychische aandoening. Vervolgens relateert verzoekster verdere fysieke mishandelingen (stenen op haar rug gegooid) en mensonterende omstandigheden (uit de vuilbakken eten), evenals seksuele mishandelingen.”*. Volgens verzoekster bevestigt dit medisch attest opnieuw dat ze *“in het verleden reeds het slachtoffer werd van mishandeling, en haar familie haar daar duidelijk niet tegen heeft kunnen beschermen.”*. Daarnaast haalt ze aan dat in het psychologisch attest van 7 maart 2019, opgesteld door dokter R.E.R., wordt beschreven *“hoe een psychose, waaraan verzoekster lijdt, zich manifesteert, de duidelijke tekenen van depressie die verzoekster toont, evenals de tekenen van PTSS”* en waarin *“de intellectuele capaciteiten van verzoekster”* worden bevestigd en de eerdere conclusies gedetailleerd beschreven. Verzoekster concludeert dat de medische attesten *“persoonlijke elementen in het dossier van verzoekster [betreffen], die getuigen van het feit dat zij psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd omwille van haar psychische aandoening, en zij daar duidelijk niet tegen beschermd kon worden door haar familie of door de maatschappij”*.

2.6.9. De Raad herneemt dat niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft, zoals ook wordt geattesteerd in de door verzoekster neergelegde medische attesten. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van de stukken, noch aan de vaststellingen van de artsen over verzoeksters psychische problemen en fysieke littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de medische attesten *“persoonlijke elementen in het dossier van verzoekster [betreffen], die getuigen van het feit dat zij psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd omwille van haar psychische aandoening, en zij daar duidelijk niet tegen beschermd kon worden door haar familie of door de maatschappij”*, merkt de Raad op dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen die aan de basis liggen van de psychische en/of medische problemen. Dit blijkt inderdaad ook uit de bewoordingen (*“possible”, “probable”*) van het attest van psycholoog R.E.R., die stelt dat *“Il n'en reste pas moins que, pour l'essentiel, les faits sont très probables”*. De Raad herneemt dat verzoekster geen duidelijk beeld schept van haar ware achtergrond, familiale situatie en leefsituatie in Angola voorafgaand aan haar vertrek. Hoe dan ook kan uit de voorgelegde stukken blijken dat wel degelijk voor verzoekster werd gezorgd in Angola.

2.6.10. Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *“M'Bodj t. Belgische Staat”*, C-542/13 (§ 32 en § 36) dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* en dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet: *“a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

2.6.11. In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*.

2.6.12. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, C-465/07, § 32).

2.6.13. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat het gezag van gewijsde geschonden is en *“dat er geen bijkomende onderzoeksmaatregelen werden verricht, zoals nochtans gevraagd, en [de Raad] reeds eerder geoordeeld heeft dat in de huidige Staat van het dossier het reëel risico op ernstige schade ingevolge de psychische problematiek van verzoekster niet onderzocht werd in functie van artikel 48/4, §1 juncto artikel 48/4, §2, b)”*, wijst de Raad erop dat, gelet op bovenstaande, de psychische problemen van verzoekster wel degelijk werden onderzocht overeenkomstig artikel 48/4, §1 juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeksters medische problemen volgens haar eigen verklaringen ver in de tijd teruggaan en verzoekster bij haar aankomst in België geen tekenen van verwaarlozing vertoonde of van ernstige schade. Verzoeksters bewering dat de aangehaalde gebrekkige publieke gezondheidszorg in Angola haar in een situatie zal brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden, nu de beweerde - maar niet aangetoonde - gevolgen niet veroorzaakt worden door derden.

Verzoekster toont dan ook niet aan aan dat zij omwille van haar medische problemen een persoonlijk risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.14. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet als immers volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6.15. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6.16. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg geen schending worden aangenomen van *“het gezag van gewijsde”*, *“artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”*, *“artikel 3 E.V.R.M.”*, *“artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980”*, *“de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”*, *“het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”*, *“beoordelingsfout”*.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan nog worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK